

Jack Järvinen. Miten outo nimi suomalaiselle miehelle, mietin. Tartun kohteliaasti ojennettuun ruskettuneeseen käteen ja huomioin napakan kädenpuristuksen. Mielestäni kädenpuristus kertoo ihmisestä yllättävän paljon. Hyvä ystäväni Anna oli huomioinut löysän ja hieman hikisen otteen silloisen miesystäväni kädestä. ”Se kertoo pelkuriluonteesta tai siitä, että hän salaa jotain”, Anna oli kuiskannut korvaani jälkikäteen. Olin vain naurahtanut hermostuneesti, sillä kyseinen mies oli hyvin itsevarma ja menestynyt tapaus. Ja suhteessa ennestään. Erosimme juuri ennen miehen häitää. Hiljainen rykäisy herättää minut tähän hetkeen. Pomoni Mirja katsoo minua varoittavasti. Olen ollut viime aikoina muutenkin poissaoleva. En kai ollut vieläkaan toipunut erosta. Hymyilen hermostuneesti ja toivotan tämän erikoisennimisen miehen tervetulleeksi. Jack on keskimääräistä pidempi ja tummempi, hiukset melkein mustat, samoin kulmakarvat. Muuten hän kuitenkin muistuttaa jollain tapaa skandinaavista miestä. Nenä on ehkä hiukan iso miehen muuten melkeinpä kauniisiin kasvoihin nähden, mutta ei kuitenkaan riko siluettia. Kasvoilleni nousee vieno puna tajutessani, että tutkin miestä aivan liian pitkään katseellani. Onnekseni Jack rikkoo hieman kiusalliseksi muuttuneen hiljaisuuden ja kertoo sitten olevan puoliksi saksalainen kuin vastauksena ajatuksiini. ”Mutta eihän Jack ole saksalainen nimi. Eikö osuvampi olis joku Günther tai Svante”, töksäytän ja jostain ihmeen syystä jatkan: ”Muistatko muuten sen takavuosien laulajan Güntherin, se oli aika kova”. Repeän nauruun ja suljen suuni huomattessani Mirjan totisen katseen. ”Svante on ruotsalainen. Samoin se typerä laulaja”, Mirja sanoo kasvot totisena. Suljen silmäni kuin paeten typerää lausahdustani. Idiootti. Ihan oikeesti Hanna, torun itseäni mielessäni. Mies naurahtaa ja kertoo hänen saksalaisen äitinsä mieltymyksistä kansainvälisiin nimiin. Mirja pitää lyhyen esittelykierroksen toimistolla. Hän on hyvin ylpeä sliipatusta puoliavokonttoristamme. Minusta se on kuitenkin jotenkin masentava ja kylmä. Siinä olen kuitenkin onnekas, että minulla on oma huone, jonka tosin jaan kollegani kanssa. Vielä eilen minua vastapäätä istui Maija, nyt Günther. Siis Jack. Yritän pitää suuni kiinni välttääkseni muita typeriä lausahduksia, mutta hieman hiljaisuutta rikkoakseni haluan kertoa Jackille pitäväni Saksasta. ”Olen käynyt Berliinissä kolme kertaa. Ja kerran jossain muualla siellä Idässä. Siellä, missä se kaikki paha tapahtui.” Tajuan päästäneeni suustani sammakon ja jatkan, mutta vain pahentamalla asiaa: ”Mutta siis Saksa on tosi hyvin kehittynyt kaiken sen.. Hmm you know SEN diktaattorin.. ” Mirja keskeyttää minut tarttuen minua olkapäästä lujasti suu viivana. ”Käydään vähän juttelemassa tuolla”, hän sanoo jääkylmällä äänellä, ja vaihtaa pian äänensävyä tekohymyillen Jackille: ”Odotatko ihan pienen hetken, tuli yksi tärkeä juttu”. Jack jää tuijottamaan peräämme hämmentyneenä. ”Meillä ei sitten hyväksytäkään minkäänlaista rasismia ja syrjintää, kyllähän sinä sen tiedät”, Mirja sanoo lujasti suljettuaan oven. ”Rasismi on tosi ”old school”. Vähän niin kuin tupakointi”, hän jatkaa yrittäen puhua jotenkin nuorekkaasti. Nyökkään lujasti ja heitän: ”Paitsi kannissa”. En saa odottamaani naurahdusta vaan tuiman katseen. ”Tarkoitin siis tupakointia. En mä mikään rasisti ole. Kyllä sä sen tiedät”, sanon alistuneesti pää painuksissa. Hävettää. Mirja huokaa. ”Sun pitää nyt ihan oikeesti Hanna skarpata. Mä tiedän, että sulla on nyt vaikeeta, mutta tää ei oo mikään lastentarha”. Mirja kääntyy kannoillaan. Jäykkä harmaa housupuku liikahtelee vaivalloisesti naisen kadotessa ovesta. Työpäivän päätyttyä laitan Millalle viestin: ”Kriisikokous The Old Skifferissä tänään klo 18? Mä tarjoon!” Milla vastaa nopeasti, ja kuten yleensä, hän on aina valmis lähtemään yhdelle. Kerään tavarani ja kaivan kulahtaneen meikkipussin esille. Ehtisin juuri korjailla ilmettäni ennen bussin lähtöä. Keskityn hetken tutkimaan kasvoille eksyneitä juoneita. Pian huomaan Jackin seisovan ovella vinosti hymyillen. ”Ai. Kato. Sä oot vielä täällä”, sanon ja pyyhin irtopuuteria paidaltani. Haluaisin paeta tilanteesta, mutta käännyn pian häntä kohti. ”Mä oon oikeesti pahoillani.. Mä en tiä mitä mä.. ”, yritän aloittaa, kunnes huomaan kellon.

"Pakko juosta", sanonkin sitten kiiruhtaen tieheni. "Sä et usko, mitä mä taas toheloin", huokaan Millalle kantaessani valkoviinilaseja pöytään. Hän nuuhkaisee viiniä tottuneesti ja ottaa huikan. Hetken pyöriteltään sitä suussa, hän katsoo minuun keskittyneesti ja toteaa: "Kerro." "Hyvä viinivalinta muuten", hän jatkaa. Huokaan syvään ja kerron hitaasti tämänpäiväisestä. Millan ilme muuttuu ja hän näyttää siltä kuin ei saisi happea. Hän on tikahtua nauruun. "Anna tulla", huokaan. Katselen silmiä pyöritellen naisen harvinaisen kovaäänistä naurua. "Urpo", hän sanoo lopulta. Kuuntelen hetken naisen paasausta, kunnes silmäni pyöristyvät kauhusta. "Jack", sanon melkein kuiskaten. Tiskillä mies hymyilee ystävällisesti baarimikolle ja ottaa tummanpuhuvan oluen mukaansa. Kauhukseni hän kääntyy takaloosin suuntaan ja nostaa kätensä ilmaan. "Ei juma", tyydyn vaan sanomaan, kun mies harppoo pöytäämme kohti. Tarjottuani Jackille ystävällisesti mahdollisuutta liittyä seuraamme, rakas ystäväni Milla suorastaan haluaa kääntää veistä haavasta muistuttaen minua tämänpäiväisestä. "Hanna kertoi, että sä oot puoliksi saksalainen", Milla sanoo kysyvästi ja katsoo hymyillen Jackiin, sitten minuun hieman ivallisesti. "Mun äiti on joo saksalainen, mutta mähän on asunut Suomessa melkein koko ikäni", hän vastaa täydellisellä suomen kielellä katsoen minuun merkitsevästi ja jatkaa sitten virnistäen hieman: "Ja siis ei siinä. Kyllä mäkin Saksassa käyn aika usein ja tykkään kovasti Berliinistä. Siinä on omanlaistaan rappioromantiikkaa". Hän näyttää siltä kuin purskahtaisi nauruun, samoin Milla. Haron hiuksiani ja tuijotan tympääntyneenä baarin puista, tummaa ja kulunutta seinää. Olin aina ollut tunnettu kyvyistäni tehdä ihmisiin vaikutus, ei vain aina niin hyvässä mielessä. Ystäväni taitaessa flirttailun salat, minä päästelmin suustani mitä sylki suuhun toi. Heidän otsassaan melkein luki "girlfriend material", kun taas minun yläpuolellani olisi pitänyt olla varoitusmerkki. Olin juuri niitä tyttöjä, joista äiti varoitti tai jotka vain olivat todella kömpelöitä ja hukassa itsensä kanssa. Minä olin niitä, joista kerrottiin tarinoita, kun haluttiin tuoda esiin typerimpiä päähänpistoja tai juttuja, mitä "se yksi kaveri kerran teki", ja joille naurettiin porukalla. En minä ollut hukassa, halusin vaan elää hetkessä ja tehdä, mitä huvitti. Eikös se ole jokin uusi mantra nykyisessä kiireisessä maailmassa? Eikö heidän mieleensä muka ollut ikinä tullut, että seksiä voi harrastaa kerrostalon katolla tai miehelle voi esittäytyä matkimalla tunnettua miesräppäriä? Pudistan päätäni itselleni ja jään tuijottamaan ikkunaan, jota peittää ohut siitepölykerros. Aurinko ei näytä olevankaan lähdössä, vaikka kello on jo seitsemän, mutta sisällä on hämyisää. Olin aina pitänyt hämäristä sisätiloista, kuten juuri baareista. Tulen juomaan kahvinikin mieluummin baariin, kuin kirkkaiden loisteputkien alle kahvilaan, jossa aikuiset supattavat varovasti keskenään. "Ootko sä Hanna vielä täällä?", Milla naurahtaa ja heilauttaa kättään naamani edessä. Milla on tainnut käydä taas salilla ahkerasti, kun muutoin siroissa käsissä on kovettumia. "Joo sori, olin ajatuksissani", mumisen. Jack nostaa olutlasiaan, jossa on enää pohjat jäljellä. Ne viimeiset jo lämmenneet limat, jotka juodaan vain, jos on tosi janoinen. "Otetaanko toiset?", hän kysyy. Mietin pankkitilini saldoa laskeskellen päässäni hintoja ja pian tyhjänä loistavaa tiliäni. Jos otan vielä toisen, haluan vielä kolmannen. "Taaai, haetaanko alkosta pullo viiniä ja mennään läheiseen puistoon?" ehdotan tyytyväisenä omasta ideastani. "Mikä ettei", Jack ja Milla sanoo melkein yhdestä suusta ja nousemme lähteäksemme. Kesäilloissa oli sitä jotain. Vaikka pidin hämyisistä baareista, pidin vielä enemmän kesäilloista ulkona. En ollut helteisten kesäpäivien ystävä, kun ulkona piti kulkea otsa rypyssä, hiki valuen auringon paistaessa polttavana suoraan silmiin. Sen sijaan illat olivat lauhkeampia ja ottivat kulkijan lempeään syleilyyn auringon värittäessä taivaan purppuraan, punaiseen ja tummankeltaiseen. Se oli kauneinta, mitä tiesin. En ollut taikauskoinen, mutta silti, niissä oli taikaa, jota ei löytynyt mistään muualta. Nurmikko oli vielä lämmin, kun istuimme siihen. Olin enemmän punaviinin ystävä, mutta olimme Alkon myyjän suosituksesta valinneet

raikasta ja hedelmäistä Rieslingiä, sillä eihän meillä ollut edes avaajaa mukana. Viinin juominen pahvimukista tuntui melkein vääryydeltä, mutta kesällä se sallittakoon. Se menee vähän samaan kategoriaan kuin oluthifistelijän valitsema Karhu saunaalueksi. Kesällä kaikki oli sallittua. Olin aina ihmetellyt kesäisin suomalaisten luonteenmuutosta, jota odotin aina syksystä lähtien. Ihmiset ryömivät koloistaan, tylsistä aikatauluttajista tuli spontaaneita seikkailijoita ja melankoliaan taipuvista melkein optimisteja. Tuntui kuin meillä kaikilla olisi ollut tämä sama ajatus ja kippistimme toisillemme hymyillen. Aurinko alkoi hiljalleen laskea jutellessamme niitä näitä. Ilokseni Jack oli odotettua rennompia kaveri. Melkein harmitti viikon päästä alkava kesälomani, sillä osasin kuvitella, että meillä tulee olemaan hauskoja hetkiä toimistolla. Olimme tietämättämme opiskelleet samassa yliopistossa, Jack oli vain valmistunut paria vuotta ennen minua. Olimme myös molemmat jotenkin vähän hukassa. Pidin numeroista, kuten hänkin, mutta ei kai se kenenkään intohimo ollut. Näin ei kai saisi nykyisessä maailmassa sanoa, mutta tein työtäni vain rahan takia. Ja se oli sitten vahvasti ristiriidassa omien aatteideni kanssa, jossa tein, mitä halusin ja mistä haaveilin. Kavereideni mennessä naimisiin ja hankkiessa lapsia, en ollut itse edes haaveillut tällaisesta. Ja miksi pitäisikään? Jostain syystä kuitenkin tuntui, että jotain puuttui, mutta en tiennyt, mitä. Jack jakoi samat ajatukset, ja tunsin, että kerrankin joku ymmärsi minua. Melkein itketti. Sen täytyi olla tämä viini. Milla seurasi hetken kiinnostuneena syvällistä keskusteluaamme, ja tyypilliseen tapansa tehden oman tulkintansa minusta ja seurassani olevasta miehestä, hän oli hienovaraisesti poistunut jonkin aina vain erikoisemman verukkeen perusteella. En tehnyt elettäkään estääkseni häntä. Ihmiset olivat pikkuhiljaa poistuneet puistosta. Olihan tänään vasta tiistai ja useammille työvelvoitteita. Niin minullakin, mutten välittänyt. Puistoon oli jäänyt lojumaan joitakin pulloja ja roskaa, mutta muuten vastaleikattu nurmikko loisti kauniin vihreänä ja tuoksuvana. Yksinäinen alepa -pussi lenteli tuulella ja joku vastuullinen aikuinen juoksi sen perässä. Seurasimme huvittuneena tilannetta. Vaikka mitään ei tapahtunut, tuntui, että tässä hiljaisessa hetkessä auringon hiljalleen laskiessa oli jotain todella intiimiä. Sydämeni alkoi pamppailemaan, kun Jack hivutti kätensä lähemmäs omaani ja lopulta tarttui siitä. Joskus tällaiset hetket tuntuivat vielä tunteikkaammalta kuin intiimimmät hetket makuuhuoneessa.